

eller Smaafolks-Interessen har Intet at betyde. Det er det ene Resultat af Diskussionen, at vi have fundet en Vej, ad hvilken vi kunne hindre Butterineerporten og derved fjerne den virkelige Fare for vort Renomme, uden at vi behøve at være ængstelige for Smaafolksinteressen. Saa kunne vi drøfte Spørgsmaalet om Farve eller Kontrol i fuldstændig No. Det vil være et Spørgsmaal om, hvor vidt man tror, at Kontrollen er Bøgene værd, thi Kontrollen vil selvfølgelig medføre Ansættelse af en Del Embedsmænd og selvfølgelig koste Noget. Det bliver et rent praktisk Administrations-spørgsmaal og et lille Konsumentspørgsmaal, med Hensyn til hvilket man hyperlig og let vil komme til Forstaelse. Tilbage blive saa Landboere og Fabrikanter; det er er dem, Spørgsmaalet staar imellem. Paa den ene Side staar hele vort Landbrugs Interesse, og paa den anden Side vore Butterine-Fabrikanters. Det maa vel indrømmes — jeg siger det ikke for at opbyde imod Margarinfabrikanterne, men det vil jo forstaas, af sig selv — at vort Landbrugs Interesse har betydeligt mere Værd end Margarinfabrikanternes. Det Andet, vi have opnaaet, under denne Diskussion, er, at vi ere komne en praktisk Løsning et betydeligt Skridt nærmere. Jeg tror, at vi Alle mere og mere ere komne til Erkjendelse af, at det Standpunkt, som Udvalgets Flertal indtog i Fjor, er absolut utilstrækkeligt, og det er derpaa, det kommer an. Man har forsøgt at forbyde det fra forskjellige Sider og med forskjellige Bemærkninger. Jeg skal kort omtale nogle af disse, fordi de vise, forekommer det mig, at Forsvarerne selv have en Følelse af, at de staa paa et Standpunkt, som ikke er holdbart. Man har saaledes jagt, at Konsekventen af vort Standpunkt vilde jo være at gaa meget videre, thi ved at sikkre, at Butteren ikke kan komme frem og gjøre Fortræd paa Markedet, havde vi endnu ikke faaet Sikkerhed; det daarlige Smør vare vi ikke sikrede imod, heller ikke imod Forsalfstninger i Meierierne. Nei, ved denne Lov sikkres vi overhovedet ikke imod alt Muligt, vi kunne f. Ex. ikke ved den sikkre os imod, at vi ikke faae andre daarlige Fødemidler. Ved en Lov, der sikkre os imod Margarinen, sikkres vi imod den Skade, som kan komme deraf, men ikke imod den Skade, der kan opstaa af ukontrollerede Meierier. Men fordi denne Lov ikke sikkre imod alle mulige Farer paa Smøromraadet, følger ikke deraf, at vi ikke skulle vedtage en Lov, der kan sikkre imod den mest brændende og for Diebliffet mest omfattende Fare. Man kan sige, at det vil drage Konsekventer efter

sig. Saa, det kan man sige om Alt; der er næsten ingen praktisk Ting, hvoraf man ikke kan drage Konsekvenser, som ere meningsløse, men dertil kan jeg kun sige, at naar der viser sig saadanne Konsekvenser, gaa vi ikke til dem. Vi ere jo ikke doktrinære Theoretikere her. Hvis det virkelig bliver doktrinære Konsekvenser, det fører til, saa lade vi dem ligge. Det er Argumenter af samme Slags, som gaar ud paa, at man skulde være varsom og forsigtig med at gjøre saa kraftige og enestaaende Skridt, som et saadant Totalforbud mod Udførsel eller et Forbud mod Farve vilde være. Hvorfor skal man være forsigtig? Tværtimod skal man være lige det Modfaste. Det er ikke rigtigt, at det er en enestaaende Lovgivning, der her er Tale om, som det er blevet fremhævet af det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds; tværtimod, alle vore Konkurrenter have en saadan Lovgivning; de have den i Rusland, Tyskland og Kanada; det er vore Konkurrenter. De to eneste Lande, der ikke have den, ere Holland, som producerer Margarin, og Frankrig, som ikke producerer salt Smør. Det er et ganske mærkværdigt Argument, som det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds anførte for Udvalgets Standpunkt i Fjor, at i Frankrig produceres der ogsaa Smør, og at der nøies man med en saadan Lov, som Udvalget foreslog i Fjor. Saa, det er ganske rigtigt, at man der nøies med en saadan Lov, men man producerer der ikke salt Smør. Der sendes derfra en Del Smør til England, men det er ferskt Smør, og dermed kan Margarinen ikke forveksles, fordi den ikke kan fremstilles fersk, og dertil kommer, at det franske Smør er usfarvet, og altsaa spiller hele Farvepørgsmaalet der ingen Rolle. Alle de Lande, som det har Betydning for os at konkurrere med, byde derimod paa Markedet Garantier, der ere langt stærkere end dem, vi byde, og det kan derfor ikke nytte at sige, at vi skulle være forsigtige. Tværtimod er det en Opfordring for os til at slynke os; thi ellers blive vi satte ud af Spillet. Det jeg har tilladt mig at gjøre opmærksom paa flere Gange, er, at det Krav, som nu er oppe, er at sikkre det danske Smørs Renomme paa det engelske Marked. Alle andre Lande gjøre, hvad de formaa, for at sikkre deres Smørs Renomme, men til os kommer man og siger: Hvad have I gjort, og hvad ville I gjøre? Men vi have endnu Intet gjort. Det Forslag, der forelaa i Fjor, indeholdt langt ringere Garantier end den, Rusland, Tyskland og engelsk Amerika byde, saaledes som jeg har nævnt. At man i denne Sammenhæng henviser til den engelske Lov, kan jeg slet ikke forstaa. Jeg forstaaer meget